ANUL V. - No. 15.
1 Iunie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu: O carte răscolitoare de griji.
T. Brăileanu: Literatura politicianilor jidoviţi.
Modernismul.
Dr. E. Bratu: In pânza paianjenului.
Banca „Apărarea Naţională“ din Bucureşti.
Corespondenţă din Luduş.
I. G. Batcu: 10 Maiu pângărit.
I. V. Emilian: Luaţi aminte
Informaţiuni.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VI. — Nr. 15

Cluj, 1 Iunie 1929

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

O carte răscolitoare de griji

La Şibiu, reşedinţa Comandamentului VII de Armată în tipografia Şcoalei militare Infanterie No 2, a apărut de câteva zile un studiu de 266 pagini, intitulat „*Indrumări nouă în organizarea armatei*", semnat de *C. G.*

Cine citeşte această carte, dobândeşte convingerea că autorul este militar de carieră; află că în răsboiul dela 1913, după propria sa informaţie dela pagina IX din întroducere, a „luat parte ca şef de stat major al unei divizii de rezervă *ce a luat fiinţă, organizată, echipată* şi *înarmată*, la decretarea mobilizării"; şi mai află din următoarea dedicaţie care este sufletul distinsului ofiţer superior, semnat *C. G.: „Mamei, m'ai învăţat să spun, totdeauna, drept. Memoriei tale, scumpe şi sfinte, închin această lucrare".*

Atât despre autor. Coprinsul cărţii nu se rezumă; trebue citită: de toţi fruntaşii noştri politici, cari în clipe de reculegere găsesc în forul conştiinţei lor simţul răspunderii şi al prevederii; de toţi ofiţerii de carieră spre a-şi aprofunda cunoştinţele lor la lumina lucrării unui specialist; trebue citită de toţi intelectualii de baştină ai acestei ţări, cari după ce vor fi meditat asupra coprinsului, au datoria să înceapă fiecare în cercul său de activitate, mobilizarea sufletelor româneşti, pentru a determina un puternic curent naţionalist în această ţară înconjurată de primejdii.

In acest număr al revistei, reproduc din cuvânt în cuvânt întroducerea dela pagina XI—XXIV; iar numărul viitor voiu face cunoscut marelui public, părerile distinsului ofiţer superior, asupra chestiunii *„streinii în armată"*.

I. C. Cătuneanu

„Azi, după zece ani dela încheerea păcii, în loc să ne bucurăm, în linişte şi pace, de fructele victoriei noastre, trebuie să ne gândim iarăş la armată şi la posibilitatea unui răsboiu, pentru a păstra aceea ce am cucerit, prin puterea noastră şi prin puterea dreptului divin.

Răsboiul bate la uşă! Nu aşteaptă decât să i se zică, iarăş, de vreun nebun-patriot,[1] *„intră", şi cataclismul cel mai înfiorător, cel mai înfricoşător, cel mai neînchipuit, nici de minţile cele mai fanteziste, va fi gata.*

Iar noi? Cum suntem? Ne-am vindecat rănile? Ne-am completat lipsurile? Ne-am organizat? Ne-am înarmat? Ne-am unit sufleteşte? Am topit vechile fruntarii blestemate? Suntem cu toţii mână'n mână, umăr la umăr, şi suflet lângă suflet?

Să ne întrebăm, fiecare în parte şi cu toţii laolaltă, în mod sever, cât mai sever, şi, apoi, să răspundem în mod cinstit, cât mai cinstit.

Dacă răspunsul va fi afirmativ şi favorabil, atunci: Ţara mea poţi dormi liniştită; fiii tăi veghează. Iar dacă nu, atunci ascultă uraganul ce urlă împrejurul tău, din toate părţile, şi ia aminte...!

In această atmosferă, din bolnava Europă, toate popoarele, par'că, sunt târâte de o fatalitate nebună spre prăpastie. „Europa şi-a aruncat hainele de doliu şi s'a împodobit cu colori vii şi pene strălucitoare! Bărbaţii săi au uitat pe fraţii morţi, pentrucă sunt ahtiaţi după foloase materiale: iar femeile rup flori, de pe mormintele eroilor, spre a se împodobi cu ele, după ultimele porunci ale modei! Oare această Europă, care dansează foxtrot, în jurul propriului său catafalc, a înebunit şi trebuie să fie pusă în lanţuri"? (Tagore).

Azi, Europa se înarmează cu o furie şi mai mare ca înainte de răsboiul ce abia s'a închis; şi cu atâta este mai periculoasă situaţia de azi, decât aceea dinainte, cu cât azi fiecare stat, pe măsură ce-şi adaugă un tun mai perfecţionat, un gaz mai otrăvitor, o armă mai ucigătoare, la armamentul său, pe aceeaş măsură strigă: „pace", „societatea naţiunilor", „desarmare", „înfrăţire", etc.

Un singur stat are, însă, curajul să spună, în gura mare, „războiu"; iar pe când spune aceasta, la orice ocazie, binevenită sau nu, măreşte necontenit puterea sa armată, pe faţă, râzând în nasul tuturor celorlalte puteri, cari au ameţit lumea cu „conferinţele", discursurile", „liga", „tratatele", etc.

Italia are un „om", care ştie ce vrea, şi care înfăptueşte aceea ce ştie şi ce vrea.

Il admirăm!, dar... trebuie să ne îngrijoreze, vorbele lui, şi trebue să ne pregătim căci atunci când „danţul" va reîncepe, sub bagheta lui fermecată, să putem intra în horă „omeneşte", nu „pentru a cuceri ceeace avem de cucerit", ci „pentru a păstra aceeace am cucerit".

Musolini ne spune precis şi fără nici un încunjur: anul 1935 va aduce o însemnată schimbare în situaţia politică a Europei. Tratatele de pace prezintă numeroase lacune şi trebuie neapărat modificate, mai ales în ceeace priveşte situaţia Ungariei", etc.

Sau: „Lumea întreagă se înarmează, ziarele anunţă, în fiecare zi, construirea de submarine, de crucişetoare şi de alte instrumente pacifice, sau de răsboiu. Desigur că aţi urmărit discuţiile din parlamentele celorlalte ţări. Rezultă că numărul tunurilor şi al baionetelor sporeşte mereu. Nu trebue să ne facem iluzii, asupra situaţiei politice a Europei. Când furtuna se apropie, toată lumea vorbeşte de linişte şi pace, ca de o nevoie adâncă a spiritului. Nu vrem să turburăm echilibrul european, dar trebuie să fim gata. Nici unul, dintre D-voastră, nu se va mira, nici nu va trebui să se mire nimeni, dacă cer o altă sforţare naţiunii, a cărei convalescenţă s'a sfârşit, ca să punem la punct toate forţele navale, de uscat şi din aer".

Sau: „Un trattato non e una tomba". „Noi nu ne gândim la ră-

---

[1] aluzie la atentatul de la Serajewo din vara anului 1914.

sboiu dar, se înțelege, vrem să fim pregătiți. Presupunem că în 1935 se va creia o astfel de situație care va face necesară preschimbarea Europei de azi. Toate tratatele de pace au defectele lor. Multe probleme născute, din răsboiu, și din tratate de pace, cer rezolvire și sunt ferm convins, că în momentul acela își vor primi soluția. „Dar există națiuni, cari literalmente nu pot exista dacă nu se vor schimba condițiunile. Amintiți-vă măcar de Ungaria. Fără îndoială, Ungaria are nevoie de ajutor. La fel suferă și Italia. Intre anii 1935-1940, vom fi martori revizuirii tratatelor, în interesul dreptății. Văd lucrul acesta absolut clar".

Iată o scadență care ni se dă peste 6—8—10 ani, cu sigură, și încă de un șef de stat, de un conducător de stat, și care unește intim gestul cu vorba. Italia se înarmează până'n dinți, în toate direcțiile, în armata de uscat, de apă și de aer. Italia vreà să fie atât de înarmată și de pregătită, în anul 1935, încât cuvântul ei să fie preponderent. Din nenorocire, pentru noi, atenția binevoitoare și sprijinitoare a „ducelui" este îndreptată, în cea mai mare parte, spre Ungaria, marea noastră dușmană, „care literalmente nu poate există, dacă nu se vor schimbà condițiile"!?

Cui se adresează, în primul rând, aceste cuvinte? Către cine este adresată, în primul rând, această amenințare! Cine trebuie să se îngrijească, în primul rând, ca atunci când amenințarea se va transformà în fapt, să i se răspundă cu toată energia, și cu toată puterea, de care ar fi capabil un popor care vreà să trăiască?

Ungaria se înarmează cu înfrigurare, pe ascuns și chiar pe față. S'au prins, acum doi ani, câtevà vagoane cu mitraliere italiene, intrate clandestin în Ungaria și declarate, apoi, ca „fier vechiu". Câte vagoane au mai trecut înainte, până au fost prinse acestea și câte au mai trecut pe urmă? Câte tunuri, câte arme, câte mitraliere și câtă muniție s'au introdus în Ungaria, plătite cu miliarde de bani francezi falsificați? Cine le poate ști? Ungaria știe să se ascundă, să se pregătească, să falsifice, și să-și amenințe, în acelaș timp, având la spate sprijinul puternic al „surorei noastre mai mare Italia"!? și susținerea binevoitoare a Germaniei. Armata ungurească, redusă la nimic prin „tratatul cel mare de pace", este, azi, o armată puternică și care se pregătește, în adevăratul sens al cuvântului, spre a se adeveri spusa „ducelui" că: „un trattato non e una tomba". Ofițeri italieni, în concediu, sau în misii, pregătesc, zi și noapte, pe vecinii noștrii Unguri, cari strigă pe toate tonurile și pe toate potecile: „nem, nem, soha". Ura cea mai înverșunată se propagă și răsbunarea cea mai crâncenă se pregătește.

Propaganda „crezului maghiar" este neînchipuit de activă. „Este de mare importanță ca nădejdile să se transforme in convingeri ale maghiarizmului și încrederea să devină confesiune, exprimată în crezul maghiar. Acest crez trebue să fie afișat pe pereții fiecărei case maghiare, în fiecare școală și oficiu. Cercul turanic se va însenină de-asupra noastră".

„Viitorul Ungurilor este trecutul lor. Comitetul și întreaga Ungarie vreà restituirea vechii Ungarii. Ungaria a fost omorâtă prin propaganda minciunii, iar prin propaganda adevărului va reînvià. Dreptateà Ungară a pornit la drumul ei cuceritor, iar învierea o va ajunge chiar actuala generație".

Conștiința națională maghiară iridentă este mereu ținută trează ba chiar agitată, la orice ocazie. La desvelirea statuiei lui Kossuth peste trei sute de mii de unguri au îngenunchiat și au strigat, cu glasul desperării „nem, nem, soha". Toată țara ungurească s'a cutremurat și toți unguri, de ori unde, au simțit acelaș fior de îmbărbătare și de speranțe!

Propaganda ungurească, cea mai întinsă și cea mai înverșunată, se face în toată lumea, pentru susținerea cauzei „națiunii cavalere"!? Anglia, în mare parte, prin gazetele lui Rothermere, și Italia, în întregime, sunt fățișe de partea Ungariei; se caută, acuma, prin sacrificii enorme, în toate direcțiile, să se câștige simpatia Americei și Franței.

Ungaria, în contra tratatelor încă în vigoare, a făcut în anul 1928, în luna septemvrie, manevre libere între unități mari, cu dublă acțiune, la cari a asistat toată lumea oficială maghiară, spre a vedeà fiecare „cu ochii" „pregătirea revanșei și a realizării, iarăș, a Ungariei, Sfântului Ștefan"; dar au asistat și atașați militari streini!? spre a se convinge, chiar ei, că „un trattato non e una tomba" sau mai de grabă că „un tratat este un petic de hârtie".

Un ministru ungur a spus, de curând, categoric: „că pentru înfăptuirea aspirațiunilor sale legitime, Ungaria va fi nevoită să-și organizeze o armată puternică".

Iacă, deocamdată, sub această formă, călcat în picioare tratatul dela Trianon, care precizează, numericește, armata și armamentul ce poate să aibă Ungaria, ca și fiecare stat învins. Atunci când pregătirea, în această direcție, va fi completă, în preajma anului 1935, după prevederea „ducelui", tratatul va fi rupt în bucăți și aruncat la coș, iar armatele ungare se vor năpusti, sprijinite de aliați puternici, spre teritoriile ce le revendică, ca fiind legitime, ale lor.

Bietul nostru Ardeal și Banat! Biata noastră țara românească!

Bulgaria, la sud, nu se cumințește. Din contră, mocnește și scrâjnește. Ne-a promis, odată, că va luà cafeaua la „Capșa"! Și au luat-o; nu, însă, prin puterea lor, ci prin a aliaților lor puternici, cari le-au deschis poarta Dunării. Noi, în 1913, numai prin mărinimia noastră, nu am intrat în Sofia, deși ne găseam la porțile ei. Și rău am făcut!

Azi, stau gata de a ne băgà cuțitul în spate, la ceadintâiu slăbiciune a noastră.

Conducătorii bulgari, azi, agită populația în contra Românilor, și cer înapoi nu numai cadrilaterul dar cer și Dobrogea întreagă, „ca fiind a lor".

Cu ocazia serbărilor dela Constanța, din toamna anului 1928, au protestat, în gazete, și prin întruniri, chiar în contra acelor serbări ale noastre, făcându-ne „imprudenți" și „cinici" fiindcă prin acele serbări le reaminteam de „rănile cari încă sângerează". Tot pe timpul acelor serbări au avut loc, în diferite localități din Bulgaria, întruniri mari cu mii de manifestanți cari strigau în contra „sălbaticilor de români".

Când se va da semnalul ruperii tratatelor, azi în vigoare, desigur că nu Bulgarii vor fi cei din urmă cari să încerce să se ridice asupra noastră. Drumul lor, cel dintâiu, va fi spre Dobrogea și, apoi, mai departe, cine știe unde?

Biata noastră Dobrogea! Biata țară românească!

Dar, la răsărit? Sentimentele bolșevicilor ruși, în contra țării noastre și în contra poporului nostru, se cunosc. Ei nici nu se sfiesc să le mai ascundă, ci le spun de-a dreptul, fără nici un încunjur. Aici pericolul este și mai de temut.

Rusia nu vrea să recunoască starea de fapt în Basarabia noastră,

Ea spune că Basarabia îi aparține și că va trebui să o ia înapoi, când i se va prezentà ocaziunea.

Rusia ne-a confiscat tezaurul ce fusese încredințat, cinstei ei, să ni-l păstreze și nici nu vreà să discute, cu noi, această chestiune.

Rusia nu ține seama de nici o lege omenească, dintre cele cari conduc lumea civilizată.

In anul 1920 s'a aruncat asupra Poloniei. O minune a scăpat Polonia, și cu dânsa, întregul orient european și întreaga lume civilizată. Să ne gândim numai, o clipă, ce ar fi însemnat, pentru Europa și pentru noi, victoria rusească asupra Poloniei, față de Germania, Ungaria, Italia, bolșevizate, aproape, pe trei părți, iar noi în mijlocul acestui dezastru omenesc!

Rusia bolșevică, dela înfrângerea ce a avut în 1920, se pregătește fără preget. Un studiu în „revue de Paris" spune că „armata roșie este azi armata cea mai solidă din lume", ea fiind una din cele trei armate mai bine pregătite, azi: engleză, germană și rusă".

Bugetul ordinar al răsboiului se dă, ca oficial, de peste nouă miliarde franci pentru anul 1929 și cu două miliarde buget extraordinar: iar al marinei, de peste unul și jumătate miliarde franci". La manevrele din regiunea Kievului, ar fi participat cam șapte sute de mii de soldați, cu peste 300 avioane: iar comisarul sovietic al răsboiului Vorosiloff, ar fi vorbit amenințând pe „vecinii perfizi".

In acea publicație, „Revue de Paris" din 15 octomvrie — 1 noemvrie 1928, sub titlul „Bolșevicii prepară răsboiul", se spune, între altele, ca venind din gura lui Vorosiloff : „...Răsboiul va luà, probabil, pe frontul polon, un caracter defensiv. Armata polonă nu va puteà mobilizà decât cu greutate: o perdea de trupe va fi de ajuns ca să o țină pe loc, vreme de câteva săptămâni. In acest timp, majoritatea formațiunilor active ale armatei roșii va trece Nistrul și va împinge, în 15 zile cel mult, până la Galați, acoperită la nord de un corp de observație, care va luà în stăpânire trecătorile Carpaților și va supraveghea coridorul dela Cenăuți. Marșul fulgerător al cavaleriei germane, a lui Mackensen, în România, în timpul ultimului război, nu va fi nimic pe lângă acela al diviziilor noastre de cavalerie. Când Polonia va fi în sfârșit, în stare să intre în scenă, soarta României va fi regulată pentru totdeauna".

Biata noastră Basarabie! Biata țară românească!

Soarta României va fi regulată pentru totdeauna!

Aceasta este situația reală a țării noastre, din punctul de vedere al vrăjmașilor ce ne încunjură, la apus, la sud și la răsărit.

Doamne! Cum și-ar mai încurà caii, prin țara noastră scumpă, sălbatecii cazaci bolșevici, ducând pârjol, jaf și omor peste tot locul: cum ar mai distruge ei, întregul nostru așezământ: cum ar ucide fără milă, ba chiar în țipete de bucurie, femeile și fetele noastre, după ce le-ar fi distrus, mai întâiu, sufletul și cinstea: cum ar ucide ei mamele de lângă copiii lor, și pe copiii în chiar sânul mamei lor: cum ar distruge bisericile și altarele credinței, cum ar înecà totul, ce-i frumos, cinstit și omenesc, pentru a croi, și la noi, o „țară fericită ca și a lor", „raiul bolșevic"!

Doamne! scutește-ne de așà prăpăd! Mai bine moartea!

Și cum s'ar mai răsbunà Ungurii, de rușinea ce le-am făcut, că i-am îngenunchiat, numai prin puterea noastră, că au fost armatele noastre victorioase stăpâne pe Budapesta și fiindcă noi am scăpat Ungaria, și poporul unguresc, din ghiarele bolșevismului lui Bella Kuhn!

Ce să mai spunem de Bulgari? Ei și astăzi țipă și ne amenință: dar atunci când s'ar rupe tratatele? Cum și-ar mai începe ei dantul lor distrugător, scârbos și desgustător, la porțile țării noastre și în țara noastră, dacă li s'ar prezentà cea mai mică ocazie! Așà, și încă vin, pe ici pe colo, cu bandele lor „liberatoare" pe frontiera dobrogeană!

Dar prietenii? Unde ne sunt prietenii?

Avem Polonia, strânsă în corset între Rusia și Germania: avem Cehoslovacia, ținută de gât de Germania și Ungaria: și în sfârșit Iugoslavia, amenințată, în toată clipa, de Italia, de Ungaria, de Bulgaria și de Albania. Aceștia sunt aici, în imediata noastră apropiere. Cei mari, Franța și Anglia, sunt prea departe și preà izolați de noi. N'au posibilitatea să ne ajute decât cu... sfaturile!!

Iacă-ne în mijlocul unei atmosfere prevestitoare de furtună, de vijelie, de uragan, de cataclism. Epoca anului 1935, și poate înainte cu unul-doui ani, ca și unul-doui după, va fi epoca fatală în care se va pune problema existenței popoarelor „cari merită să trăiască, și să trăiască liber", și a acelora cari sunt destinate peirii și distrugerii. Cine merită să trăiască și cine vrea să trăiască va ști să se pregătească, așa fel, ca, atunci, când trăsnetul va sosi, pregătirea să fie maximă. Cine nu merită să trăiască, se va culca pe laurii câștigați, cu ușurință sau nu, cu sacrificii multe sau puține, în trecut, va închide ochii la orice pregătire, și-i va deschide mari, la orice mijloc de viață veselă, și îmbogățire cu tot felul de „permise" și mai alès „nepermise".

Trebue să ne întrebăm, încăodată: Ce facem? unde mergem?

Dacă totul este pus la punct atunci: Țara mea, fii liniștită. Poate veni uraganul, căci îl vei primi cum trebue. Dacă, însă, mai trebuie ceva, adu-ți aminte de prezicerile surorei noastre Italia și... păzește-te!

„Un trattato non e una tomba", ne spune „ducele". Atunci? Aceasta ar însemnà că tot sacrificiul făcut de țara românească, de neamul românesc, în atâtea răsboaie sângeroase, a fost de surda făcut, fiindcă noul tratat al „ducelui" va reface Ungaria, va reface Rusia, și va readuce Bulgaria în vechile-i limite. Iar visul nostru strămoșesc? Cine, dintre Români, poate primi o asemenea situație? Cine, dintre Români, ar putea să supraviețuiască unei asemenea noui transformări, de atâta durere și de atâta umilire?

Inainte de anul 1913 România, aproape, nu aveà nici un vrăjmaș în juru-i. Respectată de toți, invidiată de toți, erà solicitată, de fiecare, să intre în prietenie mai apropiată. După expediția din 1913, din Bulgaria, apărură, în mod precis, doui dușmani: Bulgaria, pe față, la sud, Austro-Ungaria, în umbră, la nord: iar după 1916—19, vrăjmașii ne încunjură și ne și amenință, cerând înapoi ceeace noi le-am luat, zicând că-i al lor, pe câtă vreme, noi știm că-i al nostru.

Al nostru e Ardealul și al nostru e Banatul și nu le-om da nici morți! A noastră-i Basarabia: iar garanți, alături de Traian și Decebal, a drepturilor noastre sfinte, stau Mircea, Mihaiu și Ștefan, cu oștile lor de eroi legendari, tot așà cum stă și Ferdinand cel Mare, cu cei opt sute de mii ai săi viteji neînfricați, cari au pecetluit, cu viața lor, drepturile noastre sfinte. Sculați eroilor încununați cu lauri și luptați și voi, alături de cei vii, pentru apărarea moștenirii sfinte

ce voi ne-aţi dăruit-o, prin jertfa vieţii voastre!

Iată-ne acuma înconjuraţi de duşmani cari ne promit, în gura mare, „revizuirea tratatelor" fiindcă: „Un trattato non e una tomba". Aliaţii noştrii, cei din apropierea noastră, abia vor putea să-şi apere existenţa lor; iar cei depărtaţi, la mii de kilometri, ne vor putea compătimi şi... sfătui!

„Prin noi, înşi-ne", va trebui să rezolvăm problema cea mare, a existenţei noastre naţionale. Nu ne este teamă de luptă, căci lupta este viaţă, şi suntem dornici de luptă pe dreptate şi pentru apărarea drepturilor noastre sfinte, dar ne trebuie pregătire, pregătire atâta de mare, încât să putem trece, cu bine, potopul cel mare al anului 1935, precum şi următorii. A fi, sau a nu fi! Aşa se pune azi chestiunea, poporului nostru, ţării noastre!

Existenţa ţării noastre, aşa cum s'a alcătuit în urma războiului de întregire este strâns legată, face corp comun, cu armata ce va trebui să ia fiinţă, cu un minut mai curând. Orice amânare, orice slăbiciune, ne vor fi fatale; iar furtuna, mai bine zis cataclismul, ce se anunţă, ne va aruncă, sdrobiţi, la pământ, ca pe nişte cârpe, spre a ne plânge, păcatele ca „netrebnicii", pe ruinile ţării noastre, ce n'am ştiut să o apărăm ca „bărbaţii". Vom lua atunci, drumul pribegiei, sau lanţul sclaviei; iar alţii, dintre noi, vom beà, mai degrabă otrava, ce fiecare ne-om procura-o, spre a salva, cel puţin, cinstea neamului de urmaş al lui Decebal.

Aceasta să-ţi fie,oare, soarta, popor al lui Traian? Oare, tu să fii ursitul să cazi, în lupta cea mare? şi să te întorci, iarăş, la cnutul rusesc şi la roata lui Horia? Oare ţie să-ţi fie hărăzită soarta, în urma noului cataclism, de a purta toiagul lui Ahasverus, sau de a cânta cu fluerul lui Iancu?

Sus inima Români! — Deşteaptă-te Române! — Acuma este lupta pe viaţă şi pe moarte. Poporul Român vrea să trăiască şi trebuie să trăiască!

Ia exemplu, ţară românească, de la sora ta mai mare, ia exemplu dela aceea care anunţă cataclismul pentru anul 1935. Ascultă ce spune ea, tuturora:

„O Italie unitară, care lucrează, ascultă, face economii şi care nu mai crede în prietenia nimănui: O Italie care nu mai vrea să-şi mai dăruiască fiii nimănuia; care e peste tot prezentă unde e vorba să întâlnească un pericol sau o îndrăsneală; care a înţeles, în fine şi exclamă: sărăcia mea ve deveni bogăţia mea: O Italie care a părăsit cafeneaua, pentru sălile de gimnastică şi care şi-a reluat vechea activitate, pe uscat şi pe mare: care e ospitalieră, dar cu demnitate; care arată streinilor, întâiu, fabricile sale şi ameliorările pământului său şi abià, apoi, monumentele şi bisericile; care a condamnat drepturile omului şi acelea ale umanităţii, pentru a anunţa drepturile naţiunii şi acelea ale statului; care nu mai vreà literaţi, ci soldaţi; care nu mai vreà filosofi, ci marinari; care nu mai vreà avocaţi, ci ţărani; care a fost o călugăriţă şi a devenit o războinică; care din scepticism a ajuns la entuziasm, şi religiozitate; care nu mai vorbeşte de trecutul său, fiindcă e plină de viitorul său; O Italie, în fine, care îşi cunoaşte menirea, etc. Aşa vorbeşte azi Italia".

Aşa trebuie să vorbeşti şi Tu Românie, stând dreaptă şi privind în faţă orice pericol, rezemată, însă, cu ambele mâini, pe spada puternică şi lucioasă, strălucitoare, ca soarele, de lucioasă, cu care să-ţi aperi viaţa şi dreptul Tău cel sfânt!

Nu uita că şi noi suntem supuşi aceloraşi legi eterne, ale întregii omeniri, şi că în războiul, de „pe viaţă şi pe moarte", ce trebuie să se dea, încăodată, în lume, numai cei puternici vor trăi, iar cei slabi, becisnici şi nepregătiţi, sunt condamnaţi, dinainte, peirii.

Nu uità, asemenea, că o altă lege, tot aşà de eternă, a spus în toate timpurile şi spune mereu: că „numai sprijinit pe forţă este dreptul respectat".

„Deşteaptă-te patria mea! Birue-ţi durerea... E vremea ca să ieşi din amorţire, seminţie a domnilor lumii! Aştepţi oare spre a învia, ca strămoşii tăi să se scoale din mormânt? Intr'adevăr ei s'au sculat şi tu nu i-ai văzut... ei au grăit şi tu i-ai auzit... Cinge-ţi coapsa ta, cată şi ascultă! Ziua dreptăţii se apropie... toate popoarele se mişcă... căci furtuna mântuirii a început. Vezi, că cu cât mai mult îţi pleci capul, cu atât cei spurcaţi îşi bat joc de tine şi sug sângele tău... Din dreapta şi din stânga, piticii şi uriaşii, râvnesc la tine, oricât de slabă şi de sdruncinată eşti". Cinge-ţi coapsa şi ascultă. Ziua dreptăţii se apropie... toate popoarele se mişcă... căci furtuna mântuirii a început! Deci timpul sosit-a! Semne s'au ivit pe cer... pământul s'a cletinat de bucurie... un blestem groaznic s'a auzit, dinspre apus şi toate popoarele s'au deşteptat! Cinge-ţi coapsa, o ţara mea... şi-ţi întăreşte inima. Miază noapte şi miază zi, apusul şi răsăritul s'au luat la luptă... Urlă vijelia... Duhul Domnului trece pe pământ!"

„Cântarea României".

Literatura politicianilor jidoviţi.

Am arătat în nrul trecut al Revistei, că situaţia Românilor din Bucovina e desperată. Jidovii au pus stăpânire desăvârşită pe oraşe, au acaparat tot comerţul şi toată industria — şi, în mod fatal, au pus stăpânire şi pe conducerea politică. Deocamdată în mod indirect, prin politicianii susţinuţi de finanţa jidovească, dar în curând ei vor încerca să-şi institue dominaţiunea proprie. Mişcările comuniste pot fi considerate ca un preludiu al revoluţiei menite să desăvârşească robia Românilor prin instituirea dominaţiunii politice a Jidovilor. Pilda Rusiei e prea ademenitoare pentru ei. Căci oricât ar căuta ei să tăgăduiască faptul că revoluţia rusească şi bolşevismul e operă jidovească, realitatea e prea evidentă.

De altfel autori obiectivi au confirmat acest lucru. Max *Scheler* d. e. zice despre Rusia: „Toată istoria Rusiei e determinată de schimbarea stăpânirii unor popoare străine: Tătari, Svedezi, Polonezi, Germani, *Jidovi*, cari domnesc asupra acestui conglomerat de rasse dispus la ascultare (unterverfungslustig)". Dar am putea arăta că Rusia are şanse să scape de stăpânirea jidovească [1]), pe când alte ţări sunt ameninţate să între pentru totdeauna sub stăpânirea lor. Astfel spune Werner Sombart despre Statele-Unite: „E aproape sigur că prin imigraţiunea unui mare număr de

---

[1]) Vezi *Brutzkus*, Boris, Die wirtschaftliche und soziale Lage der Juden in Russland vor und nach der Revolution (archiv f. Sozialw. u. Sozialp. Bd. 61) şi *Popoff*, G., La Situation des Juifs en Russie soviétique (Le revers du probléme de la colonisation) în „Revue de Genéve," Fevrier 1928.

Jidani, în cursul deceniilor din urmă, importanța cantitativă a Jidanilor pentru viața economică americană se va simți într'un mod cu adevărat gigantic. Să considerăm că acuma chiar trăesc numai la New-York peste un milion și jumătate de jidani și că dintre Jidanii imigrați, cea mai mare parte încă nici n'a început cariera capitalistă. Dacă starea lucrurilor se va desvolta în America tot așa mai departe ca în ultimul veac, dacă cifra imigrației și cotele de imigrație ale diferitelor naționalități vor rămâne aceleași, atunci, în imaginația noastră, Statele Unite apar după 50 sau 100 de ani în mod foarte lămurit, ca o țară care va fi locuită numai de Slavi, Negri și Jidovi și în care Jidovii se 'nțelege vor fi acaparat egemonia economică.[1])

Numărul Jidanilor în Statele Unite a fost în 1913, de 2,300.000 la o populație de peste 100.000.000! Și ei reprezintau deci cam $2^1/_2\%$. In anul 1910 în Bucovina erau 102.919 Jidani sau 12,86% din totalul populației; cam acelaș procent ca în Palestina din 1914 (14,28%)!

Știm cu toții că imigrația jidovească în România a sporit după războiu în mod extraordinar, astfel că situația a devenit și mai îngrijitoare, cu atât mai mult că marea majoritate a Jidovilor și-a început la noi de mult cariera capitalistă! Egemonia lor economică e un fapt împlinit, și din ea va rezulta în mod necesar și fatal și egemonia politică.

Ca dovadă vom aduce cartea comemorativă a partidului liberal din Bucovina „*Zece ani dela Unirea Bucovinei*, 1918—1928" apărută acuma de curând. In această carte „somitățile" liberale din Bucovina, pretind a ne da informații asupra mișcării politice, culturale, religioase, economice etc. întâmplată în Bucovina în cei zece ani din urmă.

Ei bine! acești politicianii nu indrăznesc să amintească cel puțin despre primejdia jidovească. Nu putem găsi în această carte voluminoasă, de peste 400 pagini, nici cel puțin un tablou din care să se vadă numărul populației, după naționalități și confesiuni! Cu o grijă vădită se evită orice expunere comparativă a progreselor realizate de diferitele naționalități în diversele domenii de activitate. Toate sunt ticluite astfel, ca să se creadă, că sub administrația liberală Românii au progresat într'un mod extraordinar. Un străin, citind cartea, ar crede că în Bucovina există numai Români și că aceștia trăesc ca'n raiu — așteptând doar pentru deplina lor fericire revenirea liberalilor la putere! Și totuși adevărata stare a lucrurilor iese la iveală, cu toate năzuințele lașilor politicianii, de a o ascunde.

Astfel în tabloul statistic asupra elevilor din școalele secundare se arată creșterea mare a numărului elevilor români (dela 1502 în 1914 la 4569 în 1928) și scăderea minoritarilor (dela 5748 în 1914 la 3227 în 1928). Dar nu se arată numărul *căror* minoritari a scăzut! Apoi nu se spune câte școli secundare *particulare* evreești există! Dacă am avea aceste date statistice, am vedea abia situația adevărată și tristă. Dar un singur exemplu! Liceul de băieți din Câmpulung avea în 1914 179 elevi români și 79 minoritari, în 1928 are 195 români și 101 minoritari! Iar *'noul'* liceu românesc înființat după Unire *Vatra Dornei* are, în 1928: 184 elevi români și *118* elevi minoritari, adică jidani!! Dacă am avea și cifrele pentru liceele particulare evreești, am vedea dezastrul în toată lumina.

Cu privire la învățământul superior, dl R. Cândea, profesor de istorie universală, nu ne dă nici o informație asupra numărului studenților români și jidani. Scopul său este numai să arate, că profesorii liberali sunt mari savanți și că lucrările lor (deși încă cele mai multe n'au văzut lumina zilei!) „sunt dintre cele mai frumoase daruri, ce le-au adus Românii din Bucovina, științei românești".

Dar cea mai interesantă statistică e cea a dlui V. Ungureanu asupra „Mișcării bancare din Bucovina în ultimii 10 ani."

Pentru a arăta progresul realizat de Români, dl Ungurean înșiră mai întâiu băncile jidovești, cari au existat până la Unire deosebind două categorii: 1. societăți pe acțiuni și 2. firme individuale, iar apoi ne dă lista *societăților pe acțiuni* înscrise până în 1928 în număr total de 34, dintre cari *19* sunt românești.

Dar ce folos: cele românești au un capital de 55,150.000 lei (dintre cari una singură — cea a dlui Ungureanu are 25,000,000), iar cele jidovești peste 100.000.000 lei. *Dar despre firmele individuale dl Ungurean nu mai suflă nimic!* Și afară de aceasta el vorbește în primul rând de „bucovineni" și progresul realizat de „populația bucovineană". „Se vede de departe, zice el, interesul ce l-a avut stăpânirea străină de a anihila forțele economice ale poporului bucovinean..." Și dl Ungurean se bucură strașnic că „poporul bucovinean" a progresat atât de mult în cei zece ani din urmă!

Tot așa de roză se prezintă viața satelor bucovinene, descrisă de Nicolai *Grămadă*. Despre exploatarea populației românești de cămătarii și crâșmarii jidovi, autorul nu suflă nici un cuvânt. In schimb ține să ne informeze că „dogăritul" e desvoltat în regiunea muntoasă, iar „olăritul", la Marginea din jud. Rădăuți, uită însă să amintească că țăranii ziua muncesc și noaptea dorm, ceeace constitue un mare progres realizat de administrația liberală de sub conducerea dlui Nistor...

Nu putem încheia darea de seamă asupra acestei „opere colective" liberale fără să amintim uriașa opintire a psiho-sociologului liberal A. Ieșan, de a ne da o icoană a „Vieții" sociale în Bucovina dela unire; condițiile și perspectivele de desvoltare". Dl Ieșan, în acest „studiu" ni se înfățișează ca un suflet candid și sensibil prins în aspra disciplină a partidului liberal. Pentru el „șeful" e un fel de zeitate la care privește cu teamă și adorațiune. *Domnul* Nistor a făcut toate în Bucovina, el este, pentru Ieșan, principiul dinamic al vieții sociale. Și dl Ieșan e foarte întristat văzând că în Bucovina există și oameni nemulțumiți cari nu înțeleg și nu pot aprecia meritele șefului său iubit. Dar el speră că prin desvoltarea forțelor morale, viitorul oamenilor, din jurul „Glasului Bucovinei" și al dlui Nistor, va fi asigurat, întrucât „agitatorii" nu vor mai găsi ascultare. Despre lupta aprigă între elementul românesc și cel străin, ce s'a desfășorat în Bucovina în ultimii 10 ani, dl Ieșan nu amintește cu nici un cuvânt. Pe nouă pagini mărunt tipărite, dl Ieșan înșiră frază după frază, fără a spune absolut nimic, nici despre condițiile și nici despre perspectivele de desvoltare a vieții sociale din Bucovina. Așa psiho-sociologie mai rar!

Cartea aceasta, editată de liberalii din Bucovina, ne dă o dovadă zdrobitoare că politicianii români sunt cu desăvârșire aserviți intereselor jidovești. Ei nici nu îndrăznesc să amintească de existența Jidovilor. Ici și colo vorbesc de „minoritari", dar *tablouri statistice*

[1]) W. *Sombart*, Die Juden und das Wirtschaftsleben, 1928, pg. 41.

comparative din cari am putea desprinde adevărata situație și mișcare demografică, nu găsim de loc.

Această lașitate nu *poate* avea altă explicație decât că sluga trebue să tacă în fața stăpânului. Și poate că a rămas și un rest de rușine în sufletul acestor oameni! Dar nu e probabil după atitudinea pe care o au față de interesele obștești românești. Aci ei au dovedit atâta cinism și lipsă de rușine, încât dacă nu le-ar fi frică de Jidani, ar mărturisi fără de rușine că sunt aliații lor întru sărăcirea și iobăgirea populației românești.

Vom căuta prilejul să arătăm cum politicianii români din Bucovina, liberali, averescani și național-țărăniști, luptă cu înverșunare alături de Jidani pentru umilirea și strivirea completă a Românilor din Bucovina.

Vom aduce exemple îngrozitoare de trădare națională. Vom arăta faptele acestor oameni cari constituesc adevărate crime naționale.

TRAIAN BRĂILEANU
prof. la Univ. din Cernăuți

Modernismul

Din studiul literar astfel întitulat, apărut în 1926, al profesorului secundar din București, *dl. I. E. Toronțiu*, de origină bucovinean, reproducem următorul fragment final, din concluziile autorului, pe care redacția noastră se grăbește a-l felicita pentru luminoasa expunere, pătrunderea chestiunii, curajul moral, cu care desvălue miezul primejdiei jidovești, pe care naivii și mai ales cei interesați nu voesc să o vadă. Ne bucură și robustul său optimism exprimat în momente, când cei mai mulți sunt pe cale a pierde orice nădejde de îndreptare.

„Atmosfera bolnavă creiată prin războiu, a favorizat și ea importul de mărfuri ecsotice în preocupările noastre culturale. S'a spus că războiul ar fi purgatoriul popoarelor, că le-ar premeni sufletește... Astăzi cine mai crede în această poveste? S'a isprăvit cel mai cumplit măcel, pe care l'a văzut omenirea până acum și, deodată cu încetarea lui, a început cea mai grozavă morală. Se pare că războiul dăinuește între individ și individ, între familie și familie, între partid și partid, între o clasă socială și alta, între stăpân și slugă, între patron și salariat, între puterea statului și cea a cetățenilor săi. Energia acumulată în ultimii zece ani de furtună, continuă să se descarce și să trăsnească, uneori chiar cu o neobicinuită vehemență...

In această generală desarmonie și confuzie, veneticii devin purtătorii de cuvânt și se îndeasă la locurile de conducere, încercând să planteze pretutindeni și în ori ce manifestare sufletească sămânța de descompunere:

In religie: *ateism, liberă cugetare, sectarism tăgăduitor al tradiției noastre creștinești, potrivnic al spiritului de apărare prin puterea armată și al ideei de naționalitate.*

In muzică: *jonglerie.*

In modă: *indecență.*

In pictură și literatură: *simbolism, neoromantism, impresionism, expresionism, sur-realism, primitivism, dadaism, etc., decadență morală.*

In politică: *socialism, feminism, bolșevism.*

In general: *prin descreștinare, prin desnaționalizare, prin demoralizare, la anarhie și haos.*

Rândurile de față, n'au intențiunea să jignească pe nimeni, nefiind vederi personale, ci rezultate ale operelor celor vizați, iar cât privește pe Evrei, ei înșiși confirmă constatările noastre:

„Fiind în dreptul nostru să ne răsbunăm pentru persecuțiunile îndurate, ne-am strecurat în sânurile popoarelor; am descompus rassele, le-am necinstit, le-am înfrânt puterea și cu cultura noastră râncezită le-am răpit vlaga și am prefăcut totul în putregaiu"; *adică: „Wir haben uns (in gerechter Rache für die erlittene Verfolgung) eingefressen in die Völker, die Rassen durchsetzt, verschaendet, die Kraft gebrochen, alles mürbe, faul und morsch mit unserer abgestandenen Kultur" spune cuvânt de cuvânt Kurt Münzer în romanul „Der Weg nach Zion".*

Mărturisirea autorului evreu K. Münzer este pe cât de sinceră, pe atât de prețioasă.

Bineînțeles, din cele relatate până aici, s'ar părea că simțirea și cugetarea națională, s'ar găsi în fața unei prăbușiri provocată de invaziunea elementului străin, venetic, în deosebi semit. *Totuși, pentru artă și literatură în special, paginele acestea nu vor să ridice un strigăt de alarmă.*

Ar fi să se dea artificialității, o importanță copleșitoare. Evreilor— căci vorbind de infiltrarea spiritului literar de străinism, în prima linie asupra lor se îndreaptă atențiunea — nu li se poate tăgădui înzestrarea din fire și din experiențele vieței cu un pronunțat spirit de observație; în schimb, lipsiți fiind cu desăvârșire de sinceritate și liniștea obiectivă în aprofundarea și tratarea subiectului, totul trece dincolo de limita permisă și ajunge în sfera exagerărilor pătimașe.

Sângele oriental aprins și creerul lor continuu agitat prefac democrația în brutalitate și canibalism, erotismul în perversitate, basmul și povestea în fantasmagorie bizară, știința în blufuri einsteiniene, presa în scandal și teatrul în bordel public. Ajung extremiști în negațiune, iar noua lor artă și literatură, se reduce la un experimentalism alchimist, și ar fi ea cel puțin o încercare nouă, dacă tendința ei n'ar fi tot atât de veche...

De altfel, ei înșiși, moderniștii, fie creștini sau evrei, nu-și iau în serios opera, și deci cum s'ar putea pretinde lumei să-i ia în serios pe dânșii?

Cine a privit în liniștea sării, majestatea cerului, admirând sclipirea stelelor, nu poate suporta comparația acelora cu scânteele de o clipă, care se arată tot acolo, sus după explozia sgomotoasă a rache*telor artificiale... In scurtă vreme trecătorul întâmplător va călca în picioare rămășițele de scrum și pulbere ale* acestor *efemere și falșe străluciri..."*

In pânza paianjenului

Ca din senin, în plină iarnă, când se face noapte la ora 4. și deci contra obiceiului, apare un curent în oraș, că se va face o expoziție de vitrine.

Jidanii sunt totdeauna aceia, care pun la cale tot ceeace e spre greutatea statului, pentrucă, aceasta nu numai că nu-i interesează, dar chiar, satisface scopului lor de a-l coborî și chiar de a-l nimici, dacă le-ar sta în putere.

Pentru a pune în aplicare acest plan; primul element de care aveau nevoe era electricitatea. Deci paianjenul începe a-și urzi pânza prinzând mai întâiu în ea uzina electrică; care, fiind asaltată din partea edililor și a multor oameni a tot puternici ai zilei, cu toate că se vedea primejduită, uzina electrică, fiind supra încărcată, totuși a trebuit să cedeze insistențelor și a admis în plină iarnă, să facă cele mai mari sforțări și să dea plusul ex-

traordinar de lumină, pentru ca să aibă loc expoziția firmelor în orașul Cluj.

Spre marea surpriză a tuturor, se află în urmă că această expoziție a fost proectată numai cu scopul ca, comercianții de becuri electrice să-și poată vinde cu preț mare becurile proaste. La Timișoara s'a înființat o societate de control al becurilor electrice, cu scopul de a feri cumpărătorii de becuri, de speculă și înșelătorie.

Acești falsificatori și speculatori ca să scape de control, au pus la cale expoziția de firme. Cu ocazia acestor expoziții, negustorii, au cumpărat becuri multe, care lor le trebuia numai pentru câteva sări, deci nu- interesa calitatea și durata; — la drept vorbind și aceștia la rândul lor, tot depe spatele cumpărătorului se despăgubea — și în felul acesta negustorii de becuri electrice și-au vândut becurile, care din cauza calității lor nu puteau fi admise de societatea de control, bune pentru a fi puse în vânzare.

Astfel de expoziții se fac în lunile, când ziua ține până la 8, deci uzina electrică nu e simultan asaltată.

Ce deducem din această împrejurare.

Unde nu e sentiment național și unde lipsește interesul pentru bunurile statului, acolo instituțiile se mențin cu cele mai mari greutăți și străinul în special Jidanul profită și de aceea trăesc și trăesc tot mai bine cu cât găsesc instituțiile tot mai slăbite, găsesc atunci și ei metode de distrugere mai puternice a moralității poporului, în mijlocul căruia trăește.

Dintr'un exemplu atât de mic, se pot vedea mrejele în care e prins poporul nostru, care în fine e strâns la un loc după atâtea jertfe, pe care de mii de ani le-a făcut pentru acest sfânt ideal.

Datoria noastră e deci, să fim atenți, prevăzători și buni Români.

Dr. Elena Bratu
— Cluj —

Banca „Apărarea Națională" din București

Conform avizelor publicate în revista „Infrățirea Românească", delegatul nostru dl Ștefan Peneș a fost la București pentru a lua informațiunile, cerute de domnii acționari. In cele ce urmează publicăm aceste informațiuni.

1. Cu începere din 28 Martie 1929 banca și-a schimbat numele în „Banca Țării", despre ce dăm și o informație separat la Informațiuni.

2. Bilanțul pe anul trecut s'a încheiat cu un profit curat de 5958675 Lei, care s'a trecut la fondul de rezervă. Deci pe anul 1928 banca nu dă dividendă.

Activele băncii se compun din următoarele poziții mai importante:

Scont (împrumuturi pe cambii) Lei 1.951.430.—

Conturi curente, împrumut cu hipotecă și diverși datorași Lei 1.355.305.—

Totalul activelor a fost de 3581335 Lei, la un capital social de 3000000 Lei.

3. Dl Paul Iliescu nu mai este administrator delegat și nici membru în consiliu.

4. Acțiile sunt la tipar, și în luna Iunie se vor scrie pe numele acționarilor.

Acei acționari, care ar voi să-și vândă acțiile înainte de a fi scrise, pot să ne trimeată titlul provizoriu, subscris de proprietar pe dos, iar noi vom interveni să-și primească capitalul plătit și dividenda pe 1927.

5. Am intervenit la Banca „Albina" din București, ca prin filialele și băncile cu care lucrează în Ardeal, să plătească — fără cheltuială — dividenda pe 1927. „Banca Țării" (fostă Apărarea Națională) va trebui să facă o scrisoare către „Banca Albina" în înțelesul acesta, și să depună banii dividendei, cu un tablou, cât se cuvine fiecărui acționar.

6. Delegatul nostru primind acțiile dela 5 acționari, a ridicat dividenda, și o va plăti celor în drept și anume:

Dl Nic. Popa — Cluj după 25 acții Lei 255.

Dl Ilie Branga — Cimpa după 5 acții Lei 85.

Dl Dum. Branga — Cimpa după 5 acții Lei 79.

Dl Ion Morariu — Cimpa după 2 acții Lei 29.

Dl Ion Zaharia — Cimpa după 5 acții Lei 79.

7. Dlor acționari, care ne-au scris să ne interesăm de acțiile plătite, le răspundem, după ce delegatul nostru a controlat registrul acțiilor, — că acțiunile există, și se vor scrie pe numele fiecăruia în înțelesul pct. 3, iar dividenda pe anul 1927 o pot ridica dela bancă, direct, dacă trimit cupoanele, sau dela o filială a băncii „Albina", conform pct. 4., sau dacă ni se vor trimite nouă, ne vom îngriji de încasarea acestora.

Acest răspuns privește în deosebi, pe acei acționari, care ne-au scris și anume:

Dr. Aug. Seleș (am aranjat transcrierea celor 15 acții precum ne-ați cerut. N'ar strica să repetați acest lucru printr'o carte postală); Maria Aron I. Pavel și Brânzeu Susana — Ciuguzel; Axente Goga — Gârboveț; Dr. E. Dobrota — Poiana; Gh. Jula, Pr. Perian, A. Bolcu, T. Lungu, Gh. Sărac, O. Ciocan și Gh. Pârbu — Brad; Gh. Murariu — Bozovici; I. Bodnariu — Petriceni; Nic. Jutchim, Dr. Gaviu și L. Cavin — Sat Chinez; P. Bârsan, I. Ruva, I. Smoț, I. Cunea, Ilia Ruva, N. Chitrinescu, G. Mircea, Ant. Andrei, C. Sârbu și I. Dugalia — Bozovici; I. Rădulescu — Orșova; Pr. Nic. Cărmănuș, I. Iercuș, și Biserica — Fundata; Vasile și Sabina Olariu — Făget; Nic. Tecău — Campbell și Donca Manea — Galați.

8. După statute și vederile conducerii, atât bilanțul cât și convocările adunărilor generale se fac prin Monitorul Oficial și printr'o gazetă zilnică din București.

Delegatul nostru a cerut Băncii Țării că atât bilanțul cât și convocarea adunărilor generale să se tipărească pe o foaie de hârtie și să se trimită — ca imprimat cu marcă de 1 Leu fiecărui acționar, iar publicațiunile de interes, să fie trimise spre publicare gazetelor ligiste. Mai departe delegatul nostru a cerut un conspect al tuturor acționarilor din Ardeal, Banat, Bucovina și Basarabia pentru ca să-i poată informa prin gazetă și revistă, despre mersul băncii, și despre adunările și hotărările acestora.

In felul acesta credem, că ne-am achitat în întregime, de mandatul (însărcinarea) primită dela dnii acționari ai Băncii Țării.

IN ATENȚIUNEA ORGANELOR POLIȚIENEȘTI. In strada Clemenceau No. 2 din Cluj, un venetic galițian, proaspăt cetățean român, are un „Salon de mode pentru Dame". Fiind jidan din rândul habotnicilor, cu perciuni, cu caftan și tales, ține prăvălia închisă Sâmbăta, în schimb Dumineca și în toate sărbătorile impuse prin legile țării să fie respectate din punctul de vedere al repausului, cu roulou-rile trase, lucrează înăuntru.

Atragem atențiunea, organelor de execuție a legilor, să-l facă pe acest neo-român să înțeleagă că se găsește în România-Mare și nu în Palestina.

Corespondenţă din Luduş - jud. Turda.

Stimate D-le Director!

Am onoare a Vă însinua mai jos, câteva adrese din această localitate şi jur, a unor buni şi vajnici luptători, cărora Vă rog să bine-voiţi a dispune, să li se trimită ziarul D-tră, dorind să se aboneze la el.

Orişice luptă începută odată cu inamicul, trebuie amenajată şi luptătorii, mereu puşi în curent, cu situaţia reală a frontului inamic. Care ar fi noile mijloace de apărare şi atac — modul de luptă — şi cum trebuie luptătorii să-şi oţelească mereu inimile şi voinţa, aşa ca speranţa lor, să poată fi adusă la îndeplinire!

Şi aceasta nu se poate realiza, decât pe cale ziaristică! Noi suntem aci, o mână de luptători, şi nu voim să luptăm izolaţi de restul armatei, care ori pe cine l-ar avea ea de comandant, având acelaş scop, — înfrângerea inamicului comun — voim să ne facem singuri legătura şi cu aripa dreaptă şi cu aripa stângă a camerazilor noştri. — Să mai ştim ce este cu ei şi ei să ştie ce este cu noi. Această legătură, repet, nu se poate face decât prin ziarul D-tră.

Nu putem ataca şi nu ne putem apăra, decât cu ajutorul ziarelor româneşti. Ziare dezinteresate, a căror garanţie de dreptate şi iubire de Neam este testată, de persoanele celor ce conduc asemenea ziare.

Am răsfoit în puţinul timp, de care am dispus, multe cărţi traduse din limbi străine, de către diferiţi binefăcători ai Neamului Românesc cărţi scrise de învăţaţii popoarelor locuitoare pe acest glob pământesc.

Şi din toate m'am convins, că popoarele pământului se tem numai de Jidani, căci aceştia în baza obiceiurilor şi dogmelor lor religioase-politice, tind să stăpânească lumea întreagă.

Credeam la început, că poate numai noi Românii, avem să ne temem de Jidani, pe când alte popoare mai înaintate în civilizaţie, nu! Dar de unde! Chiar poporul German, se teme de lipitorile Jidoveşti mai mult, ca ori care alt popor mai mic.

Am mai observat din viaţa de toate zilele că Jidovii, în sinagogile lor, se ocupă nu numai cu prescriptele religioase, dar şi cu cele politice şi juridice. Rabinul Jidovilor din orice localitate, îndeplineşte o împătrită misiune şi anume:" De preot, de judecător, de autoritate executivă, şi totodată de putere legiuitoare. Aşa că Jidovii n'au nevoie nici de legile acestei ţări, nici de autorităţile legal constitute, căci rabinul îi judecă, îi împacă, împarte deci dreptate, şi execută hotărârile date tot de el. El interpretează cu putere de lege prescriptele religioase-politice, aşa că n'are nevoie nici de una din cele trei puteri constituite ale statului nostru. Sunt independenţi în toată puterea cuvântului, constituind un stat, în stat.

Aci deci rezidă puterea adevărată a Jidanilor..., în normele religioase-politice, interpretate, aplicate şi executate de rabinul lor, căruia toţi Jidovii îi dau ascultare oarbă.

Aceste norme asigură elementului jidovesc pe viitor dominaţia pământului întreg.

De acest popor împrăştiat, pe toată suprafaţa pământului, prin oraşe şi prin sate se tem ginţile pământului.

Dece dar noi Românii nu ne-am teme?! Dece ne lăsăm seduşi de momelile unor lipitori, cari s'au pus să ne sugă toate avuţiile acestei ţări şi la urmă să ne şi stăpânească în casa noastră proprie?! Unii zic, să n'avem nici o frică, căci suntem destul de puternici ca să înlăturăm orice pericol din partea Jidovilor, numai stând cu mânile în sân!

Aşi întreba pe respectivii, dece se tem Nemţii, cari sunt cu mult mai înaintaţi în civilizaţie decât Noi?! Nemţii se tem de Jidani, numai Noi nu ne temem! De dragul lor le facem Noi Românii şi hatâruri, pe cari fraţilor noştri nu le facem. Hatâruri, cari sunt contrare legilor şi intereselor acestui Neam, care şi-a făcut şie-şi aceste legi!...

Exemplu: In luna lui Martie a. c. se dă ordin în comuna noastră Luduş, ca toţi locuitorii să-şi ţină cânii legaţi, căci la din contră vor fi otrăviţi. — Ordinul s'a dat de medicul veterinar D-l Dr. Groza N., Român, Bănăţean de origine! Aşadară ordinul s'a dat pentru toată lumea, nu numai pentru Noi Românii, ci şi pentru Jidani, Unguri, Armeni etc. ...Intr'o zi după darea numitului Ordin, D-l Dr. Groza medic veterinar, trecu pe stradă şi văzând pe un Român bătrân cu cătelusul său, care îl însoţea în tot locul şi era blând, înaintea casei sale, în poartă, îi aruncă otravă căţeluşului, chiar din faţa bătrânului Român. — După aceasta Dl Dr. Groza medic veterinar, Român Bănăţean de origine, văzând în mijlocul drumului cânele Jidanului Moor Darvaş, fără ca să fie legat, iar Jidanul Spieler contabilul Firmei Darvaş, stând răzemat de perete, D-l medic Dr. Groza zise Jidanului „Servus Testvér". „Servus frate", iar pe cânele Jidanului bătându-l pe cap zise: „Hogy van Kedves", pe româneşte, „Ce faci dragă"...! Eu aşteptam, caşi acestui câine să-i dea otravă, căci era deslegat şi el. Iar ordinul era dat pentru toată lumea, dar nu s'a întâmplat aşa!...

Ordinul era dat numai pentru Noi Românii, pentru Jidovi nu se dăduse Ordin!... Cu un cuvânt şi cânii Jidanilor se bucură în România noastră, de mai multe drepturi, decât cânii noştri!...

Şi bietul Român, văzându-şi cânele său otrăvit în faţa casei sale, sub ochii săi, pe când cânele Jidanului sărea în sus de bucurie în mijlocul drumului, deslegat, zise oftând: „Ce zile am mai ajuns, când Românii noştri, au ajuns de-şi ocrotesc astfel Neamul din care se trag"!

...Asemeni repaosul duminical, aci în comuna noastră, nu este respectat de Jidani! Nouă Românilor, Duminecile ni se închid prin Ordonanţe cârciumile, nu ni-i îngăduit să vindem în restaurantele noastre nici un fel de băutură spirtuoasă, pe când Jidanii, Duminecile transpoartă rachiul pe drum cu trăsurile, dela fabrica de spirt din Gheja.

Inţelegem să ne respectăm sărbătorile noastre, dar să fie obligaţi şi Jidovii să le respecte.

Deci Firma Heller şi Farkaş din Luduş, să fie obligată de autorităţile din Luduş să ne respecte legile şi sărbătorile noastre ale Românilor, iar autorităţile să nu sadă cu mâna în buzunar, când Jidovul se plimbă cu rachiul pe stradă Duminecile, în timpul sfintei liturghii!...

...Asemeni Jidovii din Luduş şi jur, nu respectă nici ziua de 10 Maiu, cea mai scumpă zi a Neamului nostru, ci ară pe hotar cu zece pluguri, cum au făcut Jidanii Goldstein Moor şi Heller Moişi, de zece Maiu a. c.

Sărmanii Români ajunşi servitori la Jidani, trebuie ca şi în 10 Maiu, să le lucreze pământul, în loc să-şi serbeze cu cinstea cuvenită cea mai scumpă zi a Neamului din care se trag.

...Şi multe alte exemple sunt de înşirat, numai într'o localitate mică cum este Ludoşul de Mureş, d'apoi în Ţara întreagă?!...

Mulți dintre Românii, cari exercită o părticică din una din puterile Statului aci în Luduș, nu-și fac datoria, de dragul Jidanilor, ci sunt indulgenți față de aceștia, iar față de frații lor Români, se poartă cum nu trebuie!

Acești Români dacă prin indulgența lor, n'ar favoriza pe Jidani zicându-le chiar „frate", cum a zis D-l Dr. Groza medic veterinar din Luduș, atunci Noi n'am avea ce-i dreptul, de a ne teme așa de tare de Jidovi, dar durere s'o spun, lucrurile, se petrec pretutinemi așa cum am descris mai sus.

Așa stând lucrurile se impune tuturor Românilor, o revizuire aspră a conștiinței lor naționale și o purtare mai românească față de frații lor Români, de acelaș sânge, credință și limbă.

Sperând într-o îndreptare a celor rătăciți, de turmă, și sentiment românesc.

Primiți Vă rog Domnule Director asigurarea deosebitei mele considerațiuni.

Luduș, la 14 Maiu 1929.

Cenzorius

10 Maiu pângărit

Pentru însemnătatea zilei de 10 Maiu autoritățile școlare din com. Ferdinand jud. Severin, în legătură cu cele administrative și cu concursul Uzinelor de fier din localitate, au aranjat serbarea națională a însemnătății zilei de 10 Maiu, care serbare a parcurs în toată ordinea și conform progamului întocmit la timp de corpul didactic, când la orele 17.30 în mod demonstrativ jidanul Sandor Paloc, a săvârșit un act anti-național, din care cauză programul nu s'a putut continua, căci la susnumita oră apare pe terenul sportiv, unde avea loc serbarea, Jidanul Sandor Palok cu mașina proprie No 325 Lugoj și în semn demonstrativ înconjoară de mai multe ori locul serbării, cu o viteză de 15—20 Km., în care mai erau o ceată de bătăuși Români plătiți de el.

Jidanul Sandor Palok, având intențiunea precugetată de a împiedeca serbarea de 10 Maiu, se dovedește prin faptul că înainte cu câteva minute a luat jandarmi în propria sa mașină, ducându-i în comuna Glimboca, depărtare de 6 Km pentruca Jidanul să-și poată pune planul în aplicare nesupărat de nimeni după cum s'a și petrecut în modul următor:

In timpul când corpul didactic împărțea cadourile copiilor, ca după aceea să urmeze dansurile naționale, Jidanul Sandor Palok, profită de ocazie și se folosește de muzică, executându-i cântece anti-naționale (ceardaș). După împărțirea cadourilor programul se continuă și în timpul executării dansurilor naționale, pătrunde, în mașină, în mijlocul copiilor și o staționază în plină mulțime, unde majoritatea copiilor erau între 4—12 ani, producând a panică generală. In lipsă de forță publică intervin autoritățile administrative, ridicând cuvântul asupra acestui act anti-național, la care Jidanul a reproșat în mod batjocoritor, că autoritățile n'au dreptul să vorbească și nici forța publică și miile pe care le-a scos din buzunar, fluturându-le în aer, dovedind prin aceasta că actul său a fost demonstrativ, de a împiedeca serbarea.

Liniștea neputându-se restabili; serbarea nu s'a mai putut continua, însă Jidanul Sandor Palok nemulțumindu-se cu actul săvârșit, împreună cu ceata de bătăuși uitați de D-zeu, pătrunde cu mașina în centrul comunei, cu o viteză de circa 40—50 Km., cu toate că drumul era plin de copii, ca în semn de manifest, că i-a reușit planul, să murdărească cu nația lui spurcată, cea mai sfântă zi a Românismului, călcând în picioare sângele și amintirea celor jertfiți pentru împlinirea acestui ideal.

Sângele celor jertfiți ne strigă, strângeți rândurile și nu ne pângăriți amintirea noastră sfântă, cu liftele jidovești; noi v'am împlinit idealul visat de strămoși, și sunteți datori să-l păstrați cu sfințenie și nu închideți ochii la banii jidovești, căci aceste metale sunt trecătoare. Sculați-vă din somnul cel de moarte

Măreață soartă să ne închinăm Jidanilor. E strigător la ceruri, și ne cer sângele, cei cari și l-au vărsat, pentru împlinirea cestui ideal. E dureros că Jidanii ne ponegresc fățiș, ne cumpără cu banii și pune mâna pe țara câștigată cu atâtea jertfe.

Mai zic odată strângeți rândurile în jurul „Ligii Apărării Naționale Creștine" să ne desrobească de elementul jidovesc.

Ilie Gh. Batcu
învățător Zăvoia-Severin

Luați Aminte

„Sunt așa de puțini Evreii.....": acesta este inteligentul argument, cu care jidoviții, de talia filosofului Petrovici, profesor și fost ministru, care conferențiază prin lojile francmasono-jidovești din Văcărești, caută să demonstreze că nu există un pericol jidovesc.

Jidanii, mai șmecheri decât profesorii de logică, au făcut în așa fel, încât camuflându-se și sustrângându-se dela recensământ, frustrând și fiscul în acelaș timp, pe statisticele diverselor țări să nu figureze decât un număr cu mult mai mic de Jidani decât cel real.

Diverse manifestări politico-sociale prilejuiesc însă opiniei publice să-și facă o adevărată imagine a acestui puhoiu semitic, ce s'a revărsat asupra Europei. Un atare prilej n'-l procură alegerile comunale, cari au avut loc recent, în Franța. Numai în Paris au candidat 15 Jidani și dintre aceștia unul Hirschowitz (etichetă cușer-sionistă), a strâns 2000 voturi dela circumcetățeni.

Dacă legendarul conservatorism al Parizienilor (în afară de aleșii mahalalelor toți consilierii sunt naționaliști), a lipsit consiliul comunal de fericirea de a avea membri dintre neamurile simpaticilor vânzători de șireturi de ghete din Târgul Cucului, numărul mare de alegători jidani a determinat în multe cartiere ale Parisului o deplasare spre stânga a voturilor: astfel s'a întâmplat în al 16-lea arondisment, cunoscut până azi ca o citadelă a naționalismului. In alte orașe însă Jidanii s'au ales; Mandel este primar.

Faptul că au îndrăznit ca să candideze atât de mulți la alegerile comunale din Franța, ne determină a crede că: ori sunt mulți, enorm de mulți și se prezintă în alegeri în proporția numărului lor mare ori nereprezentând această proporție *dau cea mai bună dovadă de intențiunile ce au ca încetul cu încetul să pună mâna pe locurile de conducere.*

In ce privește Țara noastră cred că numărul mare de deputați jidani reprezintă și una și alta, Zipștein șef de stat major al armatei streine, Osias Melik, șef de culoare în București și fostul figurant la teatrul „Regina Maria" Ionel Tăranu, acum deputat de Botoșani, raportor la toate legile și mareșal al legiunilor de voinici, nu fac oare

dovada dorinței ce au fiii lui Izrael de a deveni pretutindeni stăpâni?

Zipștein, cel cu perciuni și supra-antipaticul Ionel Țăranu vor conduce mâine cetele de „voinici". — cu ajutorul lor.

Iudaismul își va netezi drum. Își va netezi drum Iudaismul, *dacă voinicii cei vechi nu vor ieși din bârlogul lor și nu vor învăța pe voinicii amăgiți de falsa democrațiee,* cum și unde să aplice lovitura, care va face ca mareșalii Zipșteini și Țăranu să se ia la întrecere cu Zeppelinul.

ION V. EMILIAN
— București —

INFORMAȚIUNI

O SOLEMNITATE PIOASĂ. Marți 21 Maiu a. c., orele 12 a. m. la cimitirul Sf. Vineri din București s'a desvelit bustul repauzatului preot *paroh Constantin Dumitrescu* (dela biserica Icoană), fost membru în marele consiliu și vice-președinte al regionalei Muntenia a L. A. N. C., în prezența familiei și a fruntașilor ligiști din Capitală.

Dl Dr. Nicu Ionescu în numele L. A. N. C. a adus prinos de recunoștință memoriei acestui neînfricat luptător pe ogorul ideei naționale creștine.

Dl Ion Antonescu Potel a vorbit în numele vechilor luptători naționaliști, foști camarazi ai decedatului preot.

O CONFERINȚĂ. „Viitorul tinerilor medici". La societatea studenților în Medicină din Cluj, dl prof. dr. I. Minea a ținut o conferință, vorbind despre „Viitorul tinerilor medici".

Pentru susținerea unor principii ale dsale, aduce câteva date statistice și raportând numărul medicilor la numărul locuitorilor în diferite orașe din țara noastră și în diferite țări.

Se ferește însă de a arăta, care e numărul medicilor jidani față de români, în orașele noastre. Dă exemple, că în alte țări, unii medici cu diplome, au ajuns funcționari în birourile de stat și particulare, ba pomenește și de un caz când un medic a ajuns măturător de stradă.

Nici la noi nu este departe acest lucru, când se știe în ce proporție erau și sunt jidanii înscriși la facultatățile de medicină față de creștini.

Ii vom da noi, numai un exemplu: Dela Facultatea de medicină din Iași, în 1925 și-au luat diploma de doctor în medicină 23 de absolvenți, dintre care 17 Jidani și restul de 6 creștini (Români și Ruși).

Se leagă de posibilități și spune că medicina are mari greutăți din cauză că necesită mari cheltueli, de unde se conchide că numai tinerii bogați ar putea să o urmeze. Dar cine sunt bogații la noi, dacă nu Jidanii? Cum, Dl profesor Minea, nu știe, că cine stăpânește bogăția unei țări, stăpânește cultura ei și cine stăpânește cultura, stăpânește conducerea și deci țara?

Chestiunea cadavrelor pentru disecții nu o atinge de loc, deși este cunoscută de toată lumea. Jidanii, refuză de a da cadavre pentru ca studenții să facă studii, ceea ce a produs începutul mișcărilor studențești. Ni se pare că și astăzi acelaș lucru se întâmplă.

Mai vorbește și de câștigul material. Cum marea majoritate a locuitorilor orașelor, unde medicii își profesează meseria, o formează Jidanii și cum între ei este o solidaritate — impusă de cahal — își poate închipui dl prof. Dr. Minea, dece medicii creștini, n'au clientelă.

Și aici se referă la declarațiile de venit, făcute de medicii din Cluj, la Administrația Financiară, pentru impuneri. Dar cine, mai mult decât Jidanii ascund adevărul?

Sunt lucruri peste care un om de știință și un om de bună credință și de obiectivitate morală neștirbită, n'ar trebui să treacă cu atâta ușurință.

BANCA ȚĂRII S. A. (FOST BANCA APĂRAREA NAȚIONALĂ) BUCUREȘTI. Se aduce la cunoștința generală că prin deciziunea Adunării Generale Extraordinare din 28 Martie a. c., ratificată de Trib. Ilfov S. I. Com., publicată în Monitorul Oficial No. 75 din 6 Aprilie 1929, Actul Constitutiv și Statutele băncii au fost modificate în sensul că cuvintele: „Banca Apărarea Națională", cuprinse în ele, s'au înlocuit prin cuvintele; „Banca Țării".

Sediul băncii a fost mutat din str. Regală No. 18, în București Calea Călărașilor No. 114. (Hala Traian).

Acționarii Băncii sunt înștiințați că acțiunile definitive vor fi eliberate la ghișeul băncii, pe baza Certificatelor Provizorii, începând din luna Iunie 1929, când sunt rugați să se prezinte pentru a le ridica.

Corespondența: Banca Țării, București, **Calea Călărașilor No. 114.**

FUNCȚIONARI VREDNICI sunt funcționarii C. F. R. din gara Letca, jud. Someș, linia Cluj—Satu mare, șeful de gară Ștefan Gal, impiegatul Ispas și acarul G. Precup, cari au luat toate măsurile necesare, față de un Jidan rabin, care își spăla mâinile murdare și bolnave, în găleata dela fântâna, din care creștinii beau apă.

Dorim astfel de funcționari la toate autoritățile din Țară și de orice fel.

„DATORINȚE CREȘTINEȘTI". A apărut, ca supliment al foii noastre „Infrățirea Românească" pentru popor, o broșură intitulată „Datorințe creștinești" de dl Nicolae Popa profesor în Cluj și membru însuflețit al L. A. N. C.

Cuprinde pe înțelesul tuturora, expunerea primejdiei jidovești și mijloacele de a curăța mândra noastră țară, de neamul lui Iuda. Ori-ce Român, cu dor de neam, o poate cumpăra din Cluj strada Bob No. 7, la redacția noastră plătind *doi* (2) lei pentru câte un exemplar (în 24 de pagini).

E de dorit, să se ceară mai multe exemplare deodată, pentru a se putea ușura lucrările cu trimiterea lor.

Dela „Frăția de Cruce". Adresa cu Nr. 101/1929.

Venerate Domnule Președinte de onoare

Avem cinstea de a Vă comunica și pe aceasta cale, că încă cu data de 24 Ianuarie 1929, „Frăția de Cruce", V'a proclamat de Președinte de Onoare al Cercului V, „Fortificarea Economică și Națională a ținuturilor primejduite" (Țara Moților, Țara Oașului, Maramureșul, Secuimea, Cadrilater și frontierele) și pentru colonizarea externă și repatrierea Românilor emigrați. Președinte a fost numit nepotul de Tribun Traian Andreica, care stă la dispoziția Dvs. pentru a organiza și inactiva cercuri.

Apelând la patriotismul Dvs. luminat și probat și *rugându-Vă să deschideți, pentru misiunea Cercului, coloanele neprețuitei Dvs. reviste, semnăm cu sincer devotament și salut românesc.*

Cluj, la 27 Aprilie 1929.

Președintee:
Dr. Amos Frâncu (ss).

Secretar:
M. Ramonțean (ss)

Fiecare Român cu suflet curat să nu uite a se abona la această revistă, care luptă pentru scăparea Neamului de liftele jidane!